

[Inge Fischer Møller]

Jeg skal prøve at gøre det kort. Jeg tror, at alle ved, at når det går så galt, at børn er udsat for vold, der medfører f.eks. knoglebrud, så kører apparatet. Men vi skulle gerne nå så langt, at man kan sige, at ingen voksen har ret til som led i opdragelsen af et barn at bruge fysiske og psykiske afstraffelsesmidler. Hvordan kan man forlange, at børn og unge skal få respekt for deres forældre, hvis forældrene benytter sig af de metoder?

Når det er sagt, vil jeg godt understrege, at jeg ikke tror på, at der findes onde forældre, men jeg tror på, at der findes ulykkelige forældre, og derfor er det nødvendigt at koble de sociale myndigheder på.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Inge Fischer Møller og jeg tilhører jo dem, der uden for Christiansborgs mure ser de meget alvorlige tilfælde. Det tror jeg jeg tør sige at vi begge to er dybt præget af, og derfor tror jeg også, vi kan finde en fornuftig løsning i retsudvalget.

Jeg understreger, at i strafferetlig forstand er et puf vold. Det er der praksis for. Vi må passe på, at vi ikke skaber et skisma mellem børn og forældre, som finder det fornuftigt at anvende ikke afstraffelse, som fru Inge Fischer Møller sagde, men et puf, et klaps, et rap over fingrene, hvis børnene er ved at skade sig selv.

Ebba Strange (SF):

Da vi i efteråret førstebehandlede et lignende forslag fra VSerne, havde vi en lang debat om, hvorvidt der overhovedet eksisterer en revselsesret i dansk lovgivning. Det er selvfølgelig en interessant diskussion, hvis man vil afskaffe den ret.

Jeg gjorde mig dengang til talskvinde for, at hvis vi skulle lave en lovregel – og det mener jeg vi skal – for at sikre os, at alle mennesker ved, at der i hvert fald i den lovgivende forsamling er et flertal imod forældres ret til at slå deres børn, så skulle vi vælge den formulering, som børnekommissionen har foreslået i sin betænkning, fordi den ligesom vender problemet om. Den siger ikke, at noget er forbudt, men den siger, at den, der er betroet ansvaret for et barn, har pligt til at varetage omsorgen under hensyn til, at bar-

net ikke bliver udsat for revselse eller anden krænkende behandling.

Børnekommissionen siger det samme, som VSerne siger i deres bemærkninger, nemlig at vi ikke kan have nogen interesse i generelt at kriminalisere forældre, der giver deres børn det, som er blevet kaldt et rap eller et tjat eller sådan noget. Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at det, vi skulle bruge en sådan lovbestemmelse til, var at understrege, at slag er et uhensigtsmæssigt middel i børneopdragelsen.

Ellers kan jeg sige, at vi i socialistisk folkeparti, da vi førstebehandlede dette forslag for ikke så forfærdelig mange måneder siden, støttede dette og også de andre punkter i forslaget, om etablering af krisecentre og om retten til midlertidig separation. Det gør vi stadig væk. Vi har ikke ændret holdning. Vi mener, at der i de forslag ligger nogle muligheder for, at forholdet mellem forældre og børn kan udvikle sig mere afslappet, end det har en tendens til i nogle af de mest pressede familier.

Vi advarede dengang imod, at et lovforslag kunne rette sig særligt mod socialt dårligt stillede familier, og derfor sagde vi dengang, og det gentager vi, at noget af det allervigtigste er, at der i kommunerne og i amterne er penge til personale til at give alle de råd og al den vejledning til hårdt trængte familier, som de har brug for. Jeg mener, at det børnepolitisk allervigtigste i disse år, hvor flere og flere – især af vores lavtlønsfamilier, især af de familier, der består af enlige forsørgere, som vi får flere og flere af – er trængt økonomisk og dermed også bliver trængt menneskeligt, er en udbygning af forsorgen for børn og unge i amterne og i kommunerne. Det kommer i modstrid med den nedskæringspolitik, der føres herindefra over for amterne og kommunerne, og det er kolossalt beklageligt, fordi det vil ramme de svageste grupper.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Beslutningsforslaget fra VS er jo en genfremsættelse. Man oplyser i bemærkningerne, at det blev fremsat første gang i januar 1982 og gentaget i 1983, og nu kommer det altså for tredje gang.

Jeg vil gerne sige, at den radikale gruppe anser det for overordentlig væsentlige ting,